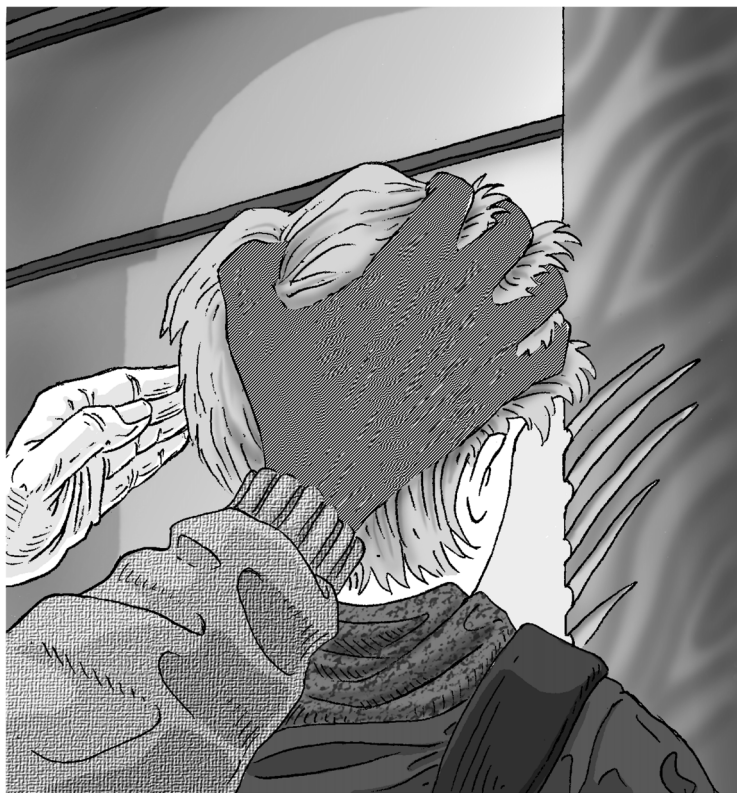

Ľadová ruka

Niekoľko sa zozadu naklonil k Jupiterovi a zašepkal chrapľavým hlasom: „Za toto zaplatíš!”

Jupiter lapal po dychu. Ruka mu zvierala hlavu ako zverák.

„Dvere... boli otvorené, chcel... chcel som len vidieť, či... sa sem náhodou niekto nevlámal!” koktal zadychčane.

„Možno si ty sám zlodejom!” syčal neznámy. V jeho dychu bolo cítiť zatuchlinu ako po prachu a starej koži.

„Nie, ur... čite nie!” zdôraznil Jupiter.

„Kto vstúpi do múzea, musí zaplatiť!” vyhlásil výhražný a nevlúdny hlas.

„Áno, ja viem!” zvolal Jupiter.

Neznámy ho nasilu vystrčil von a zabuchol za ním ťažké vchodové dvere. Jupiter si prešiel rukami po vlasoch. Mohol v nich ešte jasne cítiť prsty neznámeho. Také boli studené! Studené ako ľad.

Cez veľkú prestávku Jupiter stretol Vicky a Nicka. Bolo slnečné predpoludnie a väčšina žiakov bola vonku na školskom dvore. Členovia Klubu záhad si dohodli zraz za stojanmi na bicykle, tam sa mohli spolu nerušene porozprávať.

„Hej, Jupiter, azda nechceš dať Vicky tajne pusy?” ktosi posmešne zavolať. Bol to Jürgen, Jupiterov spolužiak.

Nick k nemu pribehol, hodil sa na kolená a skúmal Jürgenove topánky. „Človeče, fakt má na nich hlinu. Takže je to pravda!” kričal Nick.